

første Vurdering til Ejendomsskyld skal gælde, sker der ikke saa faa Forandringer ved Ejendomme, som allerede ere vurderede til Ejendomsskyld. Naar man bygger et nyt Hus i en Gaard eller deslige, sker der jo gerne det, at nogen Tid efter kommer Vurderingsformanden, efter at have tilkaldt Sognevurderingsformændene, og foretager en ny Vurdering til Ejendomsskyld. Jeg kan for øvrigt derom tale af personlig Erfaring, og da det er det, man kender bedst, skal jeg ogsaa udelukkende holde mig dertil. I den Gaard, jeg ejer, er der, siden Vurderingen foregik, bygget en ny Svinestald, som blev brandforsikret for 2,000 Kr. mere, end den gamle var. Det gav Anledning til, at Vurderingsformanden og de to Sognevurderingsmænd kom og satte Ejendommen til en ny Ejendomsskyld, og denne Svinestald gav saa Anledning til, at Ejendommen steg 500 Kr. i Ejendomsskyld. Fra Ejerens Standpunkt siger det jo ikke saa stort, det er en ren Bagatel, man kommer til at svare deraf. Ejendomsskyld af 500 Kr. i de tre Aar, der ere tilbage, er jo let at regne ud. Der skal om Aaret svares 55 Øre mere af Ejendommen, og det bliver i tre Aar 1 Kr. 65 Øre. Det er det, Staten faar. Men nu er Spørgsmaalet, hvad det har kostet Staten. Vurderingsformanden, der bor ikke saa kort et Stykke fra mit Hjem, har maattet beregne sig mindst en Rejsegodtgørelse af 6 Kr., jeg husker ikke, hvor meget han faar i Diæter, men jeg ved, at Sognevurderingsmændene faa 4 Kr., det bliver 10 Kr., hvortil hans Diæter altsaa skulle lægges; jeg ved ikke, hvor store hans Diæter ere, men det ved selvfølgelig den højtærede Indenrigsminister, men vi kunne sætte dem til 6 Kr., saa det bliver altsaa i alt 16 Kr. 16 Kr. er altsaa Statens Udgift for at faa en Indtægt paa 1 Kr. 65 Øre. Det er ingen god Forretning, det maa være Massen, der skal gøre det, hvis der skal komme noget ud af det, og selv det tror jeg endda ikke vil hjælpe. Jeg fremdrager dette ene Eksempel, fordi jeg synes, at det er saa aparte. Jeg tror virkelig, at der fra Administrationens Side maa gøres noget, saa at der ikke skrives til Omvurdering, hvor det ikke er mere, Sagen drejer sig om, thi jeg siger, dette her kan ikke blive en god Forretning, selv om det ogsaa bliver en Masseforretning.

Piper: Skattelovenes Behandling her i Rigsdagen varede jo syv Aar. Man

skulde efter dette tro, at det Produkt, der kom ud, maatte blive saa fyldstgørende, at det maatte vække almindelig Tilfredshed. Det er dog langt fra blevet Tilfældet. Der var en Del Utilfredshed med de gamle Skattelove, og de havde ganske vist deres Brøst, men jeg tror ogsaa, at denne Utilfredshed hos mange var større, end man havde Grund til. Det var saa at sige alle, der ventede noget bedre gennem det ny, der skulde komme, de haabede alle sammen at faa Fordele; det viste sig saa langt fra at blive Tilfældet, at der kun var faa, der fik Fordele, hvorimod alle fik de Ulemper, som knyttede sig til det ny System. Vil man i Korthed udtrykke, hvad man savnede i de gamle Beskatningsregler, var det for det første en Beskatning af Indtægt og Formue til Staten og dernæst, at den kommunale Beskatning var utilstrækkelig, idet Kommunerne navnlig ikke havde tilstrækkelig Ejendomsbeskatning. Foruden de mange andre Krav, der stilledes til en Skatterevision, var det disse to Punkter, som havde den største samfundsmæssige Begrundelse. De ny Skattelove skulde saa raade Bod herpaa. Ja, vi have jo faaet en Formue- og Indtægtsskat, men vi have faaet den i den mest uhensigtsmæssige, utiltalende og kostbare Form, som det var muligt. Det System, vi have faaet, fører til et Posekiggeri, som kun kan være ubehageligt for alle, baade dem, der foretage det, og dem, der ere underkastede det. Det er de færreste Medborgere, der sætte Pris paa, at alle og enhver skulle være Medvidere i deres indre økonomiske Situation, og det er ikke alene de store, for hvem det kan være ubehageligt, og dem, der have Evne til at give den store Skat, men der er ogsaa mange af de mindre velstillede, som ikke holde af, at alle og enhver skulle se, hvor daarligt de ere stillede. Man søger derfor saa meget som muligt at undgaa dette Posekiggeri ved enten ikke at opgave sin Skatteindtægt eller muligvis ikke opgve den, som den skulde være. Men naar den rette Indtægt og Formue ikke kommer frem, bliver hele Systemet uretfærdigt, og naar man saa ydermere bruger dette System som Grundlag for den kommunale Beskatning, bliver Uretfærdigheden endnu større. Og for Ligningsmyndighederne, som skulle have med Sagen at gøre, er det et højst ubehageligt System. Hele Bevisbyrden er lagt over paa Ligningsmyndigheden. Og naar ærlige Folk opgve deres Indtægt, som den er, kræve de, at Ligningsmyndigheden skal tro dem, men Ligningsmyndigheden har